10, 7/4/2016

Vlaštofka

CESTOU NA ANDĚL
Závěrečný díl o ranních strastech při cestě do školy
ČTĚTE NA STRANĚ 3

FOTOGRAFIE
Podmanivě krásné fotografie Kateřiny Pavlíkové
ČTĚTE NA STRANĚ 4

„Chci, aby se vědělo o tom, co se za druhé světové války dělo, jedině tak můžeme předejít tomu, aby se historie neopakovala“, zaznělo z úst Pavla Wernera, Žida česko-německého původu, který přežil Holocaust a jehož příběh vychází i v tomto čísle Vlaštofky. Tato slova pronesl při příležitosti březnové besedy se studenty Zatlanky jako odpověď na to, jaké poslelství by jim vzkázal. Slyšet je od někoho, kdo dokázal najít smysl života i přesto, že byl plný bezdůvodné nespravedlnosti, vzbuzuje pocit sounáležitosti v jeho boji za jejich naplnění.
Důležitost připomínání si historie ve mně vyvolal výrazný vzestup neonacistické strany Naše Slovensko Mariána Kotleby, který se ještě nedávno oblékal do uniformy ve vzoru Hlinkovy gardy, milice z doby nacistického Slovenského státu. Pro podobně xenofobní názory však není třeba chodit daleko za hranice, i na naší politické scéně se vyrojilo několik skupin, jejichž jedinou nabídkou je právě nesnášenlivost a šíření paniky, a jejich podpora ze strany veřejnosti je skutečně alarmující. O to více se článek Jana Kopřivy na straně 2 stává v dnešní dobe aktuálním.

Važené čtenářky, vážení čtenáři, přeji vám příjemné a inspirativní čtení.

autor článku:
MARTINA FEUERSTEINOVÁ

Domy na vodě

Každý z vás už alespoň jednou slyšel o jevu nazývajícím se globální oteplování. Je to jev, který si způsobili sami lidé, kvůli kterému se naše atmosféra neustále otepluje a způsobuje tak tání ledovců, úhyn mnoha druhů živočichů a spoustu dalších nepříjemných věcí.

Avšak my, co žijeme hezky v suchu daleko od moří a oceánů ve středních částech kontinentů, se můžeme akorát tak bát toho, že se kvůli oslabené ozónové vrstvě spálíme… Žádná hrůza. Jenže pro ty, kteří nežijí ve vnitrozemí, mluvím o zemích s pobřežními městy jako například Nizozemí či Spojené státy Americké, činí hotovou katastrofu. Vzbuzuje v obyvatelích obrovský strach z toho, že se jednoho krásného dne probudí a zjistí, že vedlejší město je již pod vodou, a ta se přibližuje víc a víc.

A proto jeden geniální holandský architekt přišel s nápadem: „Když voda zabírá téměř 90 procent planety Země, proč nestavět domy rovnou na vodě?“ A tak si založil vlastní firmu a pustil se do realizace téhle své myšlenky. Mluvím o Koenu Olthuisovi , architektovi, průmyslovému designérovi a zakladateli nizozemské architektonické firmy Waterstudio.NL, která se specializuje na stavbu plovoucích konstrukcí kvůli nebezpečí hrozícímu od neustálého nárůstu vodní hladiny v důsledku globálního oteplování. Díky němu teď můžete po příjezdu například do Holandska zhlédnout nádherné, luxusní a hlavně ekologické domky, jen tak se pohupující na vlnkách v přístavu, a také spokojené majitele starající se o svou malou lodní zahrádku či popíjející na terase čaj. A tento pohled vás skutečně okouzlí, věřte mi.
Nejspíš si teď asi říkáte: „No dobrá, nová vymoženost moderní doby inovací, ale co se stane, jakmile stoupne vodní hladina?!" A odpověď zní: „Nemějte strach!“ Tyto domy jsou totiž díky své konstrukci (a také stožáru, ke kterému jsou volně připojeny) nejen výborně stabilní a nikam vám neuplavou, ale také mají výjimečnou schopnost kopírovat zvedání či klesání vodní hladiny, takže se nemusíte bát, že byste se snad namočili.
A tímto nápady architektů ještě nekončí! Rodí se další a další návrhy, jako je třeba plovoucí citadela, luxusní residence s šedesáti apartmány, mobilní přístaviště pro zaoceánské výletní lodě nebo třeba plovoucí kongresové centrum a hotel na Maledivách! Tento dokonalý systém se rozšířil nejen snad po všech březích Nizozemí, ale plovoucí obydlí, včetně administrativních budov, menších hotelů, kaváren či restaurací, jsou vidění již minimálně v osmnácti zemích světa Evropy, středního Východu i Karibiku!

Tak co? Máte zájem?

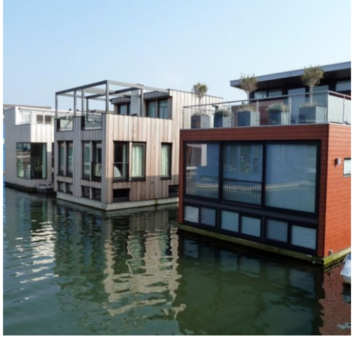
zdroj: inhabitat.com

K. Olthius; zdroj: archilovers.com

autor článku:
KATE H
třída 2.G

Krok do (ne)pohody

Vždycky, když uléhám do postele a v hlavě si promítám, co všechno jsem ten den stihla, co jsem nestihla, na co jsem zapomněla, nadávám sama sobě. V hlavě se mi neustále točí neovladatelné myšlenky a srdce tluče jako splašené.
A z tohoto hrozného kolotoče, který pro mě představuje jistou formou stresu, někdy nemůžu vyskočit. Prostě ležím, chci spát, ale když se můj mozek rozhodne změnit téma a zaměstnat mě nějakou novou starostí, a já z toho divného stavu procitnu, zjistím, že utekla hodina. Pak dvě, tři… Říkám si, že musím zpomalit, víc odpočívat a naučit se občas říkat ne. A to nejen ostatním, ale i sama sobě.
Vážně se nic nestane, když ten úkol udělám až zítra a místo toho si prostě na chvíli jenom sednu. Nebo před tříhodinovým tréninkem jednoduše úplně vypnu. No jo, ale i když to vypadá snadně, může to být docela velký problém. Denně nás zahlcují požadavky, povinnosti, termíny a stresující situace. Navíc, když nastane den "blbec", všechno se to na nás sesype a my máme dojem, že už se nám nikdy nic nepovede, může to být, řekněme, značně deprivující. A právě tyhle momenty jsou horní hranice, kam bychom se raději vůbec neměli dostat.
Určitě máte někdy pocit, že ve džbánku s vaší trpělivostí místo poklidné hladiny zuří divoké vlny, které šplíchají vodu přes okraj, a vám se zdá, že ta malá nádobka ten příšerný tlak nevydrží a prostě praskne. Tak přesně v tuhle chvíli zastavte. Doslova. Všeho nechte, všechno položte, sedněte si, lehněte si, běžte se projít, s někým si popovídejte, přečtěte si knížku, usněte, … Raději udělejte, co chcete, ne to, co musíte. Nic vám neuteče, věřte mi. Samozřejmě, že to, co nás nebaví, chceme mít rychle za sebou, ale je potřeba myslet i na sebe a nedovolit, aby naši zábavu, radost a smích přebyl nudou zkřivený obličej, slzy a hysterické záchvaty, že to prostě nejde, že ten příklad nevychází nebo že nestihnete autobus, kterým musíte jet, abyste přišli včas na pohovor na novou brigádu. Nezapomínejte, že jsme tu proto, abychom žili…

autor článku:
JOHANA VENDLOVÁ
třída 3.M

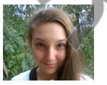

Porýní

zdroj: stalo-se.cz

7. března 1936 vstoupil německý Wehrmacht na území demilitarizovaného pásma Porýní.

Ozvěny Versailleské mírové smlouvy

Po První světové válce rozhodlo Společenství národů (neúspěšný předchůdce OSN) o vytvoření demilitarizovaného pásma, které se rozléhalo na levém břehu Rýna do vzdálenosti 50 km. Proč zrovna tato oblast? Mělo se jednat o budoucí ochranu Francie proti případnému pokusu o expanzi Německa. Byly zde dosazeny francouzské jednotky. Ty se ve 20. letech stáhla pod podmínkou, že proběhne úplná demilitarizace této oblasti.

Zkouška velmocí

Hitler využívá mezinárodního rozruchu, který přinesla italsko-etiopská válka (mezi lety 1935-1936), a rozhodne se přičlenit opět Porýní k Německu. Tímto aktem porušil Versailleskou smlouvu. Německé vojsko mělo při obsazování pokyny, aby se při případném střetu s francouzskými vojáky stáhlo. Hitler tímto aktem vyzkoušel, co vše si může dovolit vůči velmocím. Francie byla rozzuřena, ale dospěla k názoru, že bez Velké Británie nic nezmůže. Reakcí na remilitarizaci byla konference v Paříži, na které došlo ke zmírnění francouzského postoje. Na následném zasedání v Londýně bylo usneseno, že obsazení Porýní porušuje Versailleskou smlouvu. Ale další krok mocnosti nepodnikly...

Hitlerova záminka

K tomuto odvážnému aktu potřeboval Hitler nějakou záminku. Tu našel v podobě smlouvy mezi Francií a SSSR z roku 1935. Tato dohoda totiž opravňovala tyto dvě země k případnému zásahu proti Německu, kdyby se chovalo agresivně, a vše by bylo možné udělat bez souhlasu Společnosti národů. To rozlítilo Německo, které prohlašovalo, že porušují Locarnskou dohodu (1925, bezpečnostní charakter mezinárodních záruk německých západních hranic). Podle von Ribbentropa (1893-1946, Hitlerům ministr zahraničí) mohla Francie sama rozhodovat, co považuje za agresivní krok ze strany Německa.

A co Velká Británie?

Velká Británie se vyjádřila, že není nic překvapivého na touze Německa vykonávat státní suverenitu nad celým svým územím. Aby usmířila Francii, uzavřela s ní dohodu o pomoci v případě napadení cizí mocností. Britský vládní kabinet navíc došel ke shodě, že vojenská odpověď z britské strany by neměla šanci na úspěch. K tomuto názoru se připojil i Winston Churchill.
Dokonce se objevovaly i hlasy, aby Německu byly navráceny i některé jeho kolonie. K tomuto účelu byla zřízena i komise, která ale k žádné shodě nedošla.

Paul Schmidt - Hitlerův překladatel; zdroj:wearysloth.com

Hitler byl nervózní

Paul Schmidt (tlumočník Hitlera) nám přibližuje situaci, jak se Hitler vyjadřoval o této operaci:

"*Těch 48 hodin po vpádu do Porýní bylo nejnapínavějším momentem v mém životě, říkával nejednou Hitler, dokonce ještě během války.*"

autor článku:
PAVEL PETRIC

Beseda s pamětníkem holocaustu

Setkat se tváří v tvář člověku, který zažil hrůzy koncentračních táborů, viděl umírat nevinné lidi, přišel o sestru i rodiče, a přesto nikdy neztratil vůli žít a optimismus, to se nestává často. Takovou příležitost jsme měli na Zatlance během březnové besedy s Pavlem Wernerem, členem Terezínské iniciativy.

Čtyřiaosmdesátiletého pamětníka pozval mezi studenty do velké tělocvičny na Zatlance pan profesor Radek Aubrecht. Pavel Werner, drobný muž s nakrátko střiženými šedivými vlasy, si rázem získal pozornost všech. Působil svěže, odmítl nabízenou židli a skoro dvě hodiny vyprávěl o svém životě. I když jsme každý o druhé světové válce a utrpení v koncentračních táborech četli a slyšeli mnohé, mít před sebou pamětníka, který tím vším prošel, byl nevšední zážitek, který v každém vzbudil emoce.

Pavel Werner se narodil v roce 1932 do židovské rodiny. Otec pocházel z Polska a pracoval jako obchodní cestující, maminka byla česká Židovka. Žili v Pardubicích v činžovním domě, kde se o tři roky později narodila i sestra Lenka. Pohodové dětství ale brzy vzalo za své. Malý chlapec nechápal souvislosti, ale dodnes si pamatuje různé střípky z té doby. Například jak maminka začala na podzim roku 1942 péci doma silné sušenky, které balila do pergamenového papíru. Děti netušily, že rodiče začínají chystat zásoby před cestou do Terezína. Tehdy desetiletý Pavel Werner se s rodiči a o tři roky mladší sestrou musel vydat do prvního tábora, aniž by tušil, co se vlastně děje. Dodnes si pamatuje, jak plakal, že už nemůže, když šel s těžkým batohem navlečený do zimního oblečení jen pár kilometrů od vlaku do Terezína. Rodiče mu tehdy dávali za příklad mladší sestru, která statečně šla a na nic si nestěžovala.

Další vzpomínky byly plné utrpení i věcného vyprávění, které právě tím, že bylo bez patosu, působilo hodně emotivně. Nejprve bydlel s matkou a sestrou, která ale zemřela na zánět mozkových blan. Pak musel být s ostatními dospívajícími kluky v chlapeckém domově. Zabavil se po svém. V umývárně hledal obaly od žiletek a vytvářel z nich sbírku. Tajně pomáhal cizímu pánovi třídit odpadky, až našel učebnici ruštiny – a tak se naučil dokonce i azbuku. Na Terezín dnes vzpomíná jako na lepší tábor, kde prožil skoro rok a půl.

V květnu 1944 se musel s otcem vydat na cestu do vyhlazovacího tábora Osvětim – Birkenau. První šok bylo ubytování – v přeplněných objektech spali lidé ve čtyřech patrech nad sebou. Všude zněl křik, dvanáctiletý chlapec kolem sebe viděl násilí a nechápal, co se děje. Zanedlouho stál stejně jako ostatní tváří v tvář doktoru Mengelemu. Měl štěstí, na rozdíl od tatínka ho Mengele při selekci neposlal do plynu. I když byl velmi mladý, dostal se do mužského tábora. S několika dalšími chlapci dostal práci – museli tahat selské povozy, do kterých by se normálně zapřahala zvířata. Trpěli hladem a obavami z každého dalšího nástupu – nikdo nevěděl, jak dlouho ještě přežije. Nakonec absolvoval ještě strastiplnou cestu do Mauthausenu, odkud se s dalšími peripetiemi dostal do lesního tábora v Gunskirchenu. Tam se v naprostém vyčerpání dočkal osvobození tábora Američany.

Když se vrátil zpátky do vlasti, bylo mu 15. Na nádraží našel kancelář, kde mu coby naprostému sirotkovi přidělili novou rodinu. Na Červinkovi vzpomíná jako na hodné lidi, kteří znali jeho rodiče. Pak odjel do Zlína, kde se vyučil obuvníkem, a později vystudoval i Vysokou školu ekonomickou. I přes svůj pokročilý věk Pavel Werner stále přijímá pozvání na besedy se studenty, a to nejen u nás, ale i v Německu. Je obdivuhodné, v jaké je fyzické i psychické kondici, jaká z něj sálá energie. Jeho závěrečné poslání znělo: „Chci, aby se vědělo o tom, co se za druhé světové války dělo. Jenom tak můžeme předejít tomu, aby se historie opakovala.“

autor článku:
JAN KOPŘIVA

VZOR VZOR VZOR www.schoolpressclub.com

Dechberoucí Barcelona

La Pedrera (A. Voldrábová)

Dechberoucí. Tajemná. Spontánní. Starodávná. Nevyzpytatelná. To je dle mého názoru Barcelona.

Město, ve kterém jsem byla poprvé, si mě naprosto podmanilo. Jak svými kouzelnými památkami, úzkými křivolakými uličkami, ve kterých se skoro zastavil čas, tak i místími obyvateli, kteří jsou nesmírně přátelští, vstřícní a věčně usměvaví.

Barcelona je známá především architektonickými skvosty Antoniho Gaudího. Ačkoliv Gaudí nebyl slibný student, za jeho stavbami sem jezdí turisté z celého světa. V roce 1878, kdy dokončil studia architektury, jeho učitel prý řekl: "Kdoví, zda jsme dali diplom cvokovi, nebo géniovi. To ukáže čas." Čas, který má vždy hlavní slovo, ukázal, že diplom obdržel génius, kterého už jen tak někdo nepřekoná. Volné chvíle trávil převážně v přírodě a ta se následně promítá do jeho díla. Stavby inspirované krásou přírodních prvků jako jsou mušle, bouřlivé vlny, šneci a jejich ulity, poupata či kosti a lebky jsou prostě famózní. Sám říkal, že rovné linie nejsou nic pro něj.

Mezi jeho nejznámější stavby patří La Sagrada Familia neboli chrám Svaté rodiny, který se začal stavět v roce 1882 a stavby trvají dodnes. Vnitřek chrámu je třeba vidět na vlastní oči. Z pohledu vzhůru se Vám jistě zatočí hlava. Světlo, které se do chrámu vléva, vytváří díky mozikám neopakovatelnou atmosféru stejně jako obří "šlachovité" sloupy. V první dokončené části kostela, kryptě, je místo posledního odpočinku geniálního architekta.

Mezi jeho další stavby patří například La Pedrera (v překladu lom) neboli Casa Milá. Dům, který upoutá Vaši pozornost díky zvlněnému průčelí, skrýva ale ty největší poklady na střeše. Rafinovaně skryté komínové nástavce připomínají děsivé masky nebo středověké rytíře. Při pohledu na okolní budovy a střechy zjistíte, že by nebylo vůbec špatné, kdyby takových La Pedrer bylo více.

Umělců, kteří jsou spajti s Barcelonou, je nespočet. Kromě Pabla Picassa, Salvadora Dalího, například i veřejnosti méně známý Joan Miró - nejznámější barcelonský malíř 20. století, který má v Barceloně svou nadaci. Vždy sluncem zalitá budova Fundación Joan Miró se nachází ve slavném parku Montjuïc a je plná jeho raných i pozdních děl.

Barcelona láká nejen milovníky umění a historie, ale i milovníky gastronomie. Mercat de la Boqueria ale musí navštívit i ti, kteří gastronomii tolik neholdují. Jedná se o tržiště, které doslova přetéká tím nejlepším, co může španělská kuchyně nabídnout. Od čerstvých ryb, mořských plodů, lahodných šunek až po zeleninu, zralé ovoce, osvěžující freshe či pravou zmrzlinu. Potěšíte zde své oko i žaludek.

Tapas neboli malé porce jídla podáváné za tepla i studena např. k vínu jsou neodmyslitelně spjaty se Španělskem. Mé oblíbené jsou ale "pinchos" - španělské jednohubky. Na kousku bagety jsou navstveny různé španělské lahůdky a ty jsou následně přichyceny párátkem. Barů prodávajících pinchos či tapas je v Barceloně opravdu hodně, a proto jsem i já musela nějaký navštívit a poznat zdejší kulinářské umění.

Doufám, že Barcelona si zachová své kouzlo i nadále, a já budu mít brzy opět šanci si ono kouzlo naplno užít.

autor článku:
ADÉLA VOLDRÁBOVÁ

Cestou na Anděl, 2. část

Teď už to není tak dramatické. Na Andělu vystoupíte, a poté co vás pohltí dav mezi dveřmi a následně vyplivne na schodech, konečně můžete dýchat. Naneštěstí ještě není vyhráno...

Vystoupíte ze vstupu (to dává smysl) do metra a vrazíte přibližně do 10 lidí, kteří prahnou po deníku Metro. Prokličkujete mezi první překážkou, je to 1:0 pro vás. Snažíte se natáhnout krok, protože je vám zima, ale bohužel někteří lidé asi ještě spí, a tak jsou extrémně pomalí. Snažíte se je předejít, ale z každé strany vám někdo překáží.

Na rohu u Paula minete prodavače Nového prostoru (nebo jak se ten časopis jmenuje), využijete příležitosti a dvěma kroky předběhnete pět loudavců.

Na tramvajovou zastávku právě přijela 16 a 9, takže se proti vám vyhrne dav lidí. Co je ještě lepší, jsou autobusy, které rovněž otevřou dveře davu lidí, prahnoucím po tom dostat se do práce. Kličkujete mezi nimi. Největší výzvou jsou ignoranti čtoucí Metro, kteří se bezohledně roztahují po chodníku, a nedívají se na cestu. Zdárně dojdete až na křižovatku právě ve chvíli, kdy na semaforu skočí červená, a vy jen vidíte, jak vaši kamarádi mizí v dáli. Na semaforu se objeví zelený mužíček (což je fakt docela diskriminace tohle) a vy se vyřítíte na přechod předbíhající pomalé a vyhýbající se chodcům jdoucím proti vám. Jste na druhé straně a musíte se vejít spolu s dalšími pěti lidmi na chodník široký jeden metr.

Konečně začnete vidět obrysy naší milované Zatlanky a k cíli vám stačí vyjít jen ten malý kopeček, který se nejeví jako žádná překážka na rozdíl od předešlého zážitku.

Takže co mě naučila cesta na Anděl? Vypěstovala jsem si rychlé relexy a dokážu uhnout ignorantovi v čase jedné milisekundy, naučila jsem se předbíhat v nulovém prostoru a moje rychloběžecké schopnosti by mě mohly kvalifikovat na olympiádu.

autor článku:
EMA BARTALSKÁ
třída 3.M

Prosperous Poison

foto: Martina Vachalová, třída 2.E

foto: Martina Vachalová, třída 2.E

Není nic lepšího, než si rozšířit obzory vnímání návštěvou kvalitní výstavy. A navíc, když je to ve Vídni. Možná je však ještě lepší mít to štěstí a po dlouhém přemýšlení, jestli bude mít exhibice za takové vstupné cenu, se na ni dostat zadarmo. Lístek totiž jinak stojí 11 euro, ale se studentskou slevou ho lze pořídit za 8 euro.

Jen stručně: Prosperous Poison probíhá ve Vídeňském Muzeu moderního umění - Mumok, které se nachází v Muzejní čtvrti MuseumsQuartier.

Jedná se o výběr z kolekce děl od roku 1945, které jsou rozděleny do pěti "kapitol" výstavy: Schlachten Material Prothesen, Imitating the Imitations of the Imitators, Taking Pictures of the Boys, Love a Taking Care: Capitalistic Yoga and Anger Issues.

Výstava mě uchvátila a nejraději bych ji navštívila znovu. Pokud byste ji také rádi viděli, je potřeba si pospíšit, končí už 24. dubna!

autor článku:
MARTINA VACHALOVÁ
třída 2.E

VZOR VZOR VZOR
www.schoolclub.com

foto: Katarina Kadijevic, třída IV.E

foto: Katarina Kadijevic, třída IV.E

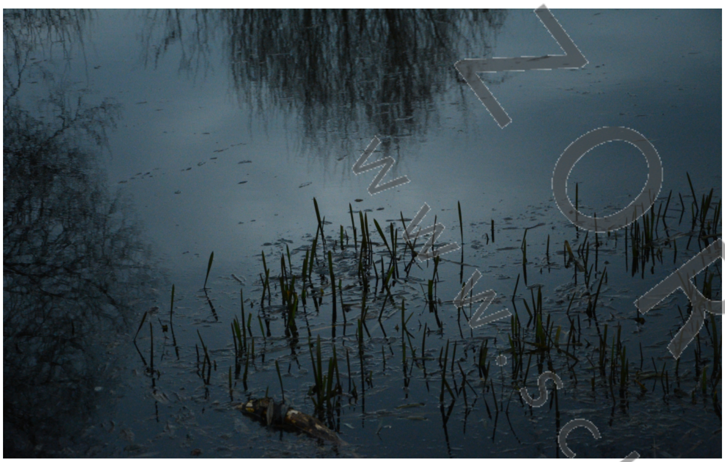

foto: Katarina Kadijevic, třída IV.E

foto: Katarina Kadijevic, třída IV.E

Před premiérou!

Činoherní klub; zdroj: prague.eu

Začalo to nevinným nápadem jít načerpat divadlení atmosféru do mého oblíbeného divadla.

Vstoupila jsem do vestibulu před pokladnou a nevěděla, proč tu vlastně jsem. Na zdi vedle mě stálo velkými písmeny: ZVEME VÁS NA ZÍTŘEJŠÍ PREMIÉRU! Potom mi zrak padl na velké, těžké, zamčené dveře vedoucí po schodech dolů až do foyer. Vždycky jsou zamčené. Škoda. Jen na chvilku jsem zatoužila moci jimi nepozorovaně proklouznout a zavřela oči. Když jsem je znovu otevřela, nevěřila jsem, že to co vidím, by mohla být pravda. Dveře tu sice stále byly, ale otevřené dokořán, jakoby mě přímo zvaly, ať vstoupím. A já je poslechla. Tiše jsem vklouzla dovnitř a seběhla schody. Ve foyer jsem se rozhlédla. Co teď? Mohla bych zkusit projít celé divadlo, každou chodbičku, šatnu, zákoutí. Prohlédnout si maskérnu, kostimérnu a důkladně prozkoumat každičký kostým a paruku. Nevěřila jsem svému štěstí. Vbíhajíce do prvních dveří, na které mi padl zrak, došlo mi, co když páchám nějaký trestný čin? Nemám tu přece vůbec co dělat. Moje zvědavost byla ale silnější.

Asi po hodině či dvou jsem už měla celé divadlo prozkoumané od půdy až po sklep a zrovna jsem se chystala vrátit po schodech nahoru, když jsem uslyšela hlasy. Blížily se. „Copak tady děláte slečno? Tady nemáte co pohledávát, za pár minut začíná zkouška, zítra máme premiéru!" Přísně vypadající žena s deskami a spoustou papírů v ruce si mě změřila. „Pardon, já ... Nemohla bych prosím zůstat na zkoušku? Slibuji, že budu tiše." Žena z mého tónu zřejmě pochopila, že se mě jen tak nezbaví, a tak mě odvedla nahoru na balkon, kde mě usadila, a asi pětkrát mi důrazně vysvětlila, že jestli jednou ceknu, osobně mě vyvede. Ujistila jsem jí, že chápu, a ona spěšně odešla.

Za pár minut jeviště ožilo. Začalo po něm pobíhat mnoho vyděšeně a nervózně vypadajících postav. Jedna žena přeběhla jeviště nejméně pětkrát. Nejprve v tričku a džínech, podrudé v kostýmu z dob první republiky, pak zase s rybářskými rekvizitami a v klobouku, poté zahalená v podivném šálu a nakonec opět ve svém původní oblečení. Najednou se na jevišti objevil asi čtyřicetiletý muž, sebevědomě přešel jeviště a usedl do mírného přítmí třetí řady. Byl to režisér.

Zkoušení začalo. Na „place" se střídaly postavy, dramaticky vykřikující své repliky. Občas byly opraveny režisérem a hrálo se dál. V jednu chvíli jsem se přistihla, jak koukám s pusou dokořán.

Přibližně po dvou hodinách scéna potemněla a spadla opona. Režisér se zvedl, vyskočil na jeviště, rozhrnul oponu a zmizel za ní. Sál byl najednou tichý a prázdný. Pouze ze šaten bylo slyšet tlumený smích a nejrůznější hlasy. Ještě chvíli jsem seděla bez hnutí, pak jsem se opřela do pohodlného křesla a zavřela oči. Snažila jsem se co nejvíce vnímat onu úžasnou atmosféru a zapamatovat si každý detail tak, aby vše zůstalo v mé paměti.

Otevřela jsem oči, ale už jsem neseděla v hledišti, stála jsem před pokladnou a koukala na pokladní, která si mě divně prohlížela. Spěšně jsem pozdravila a vyběhla na ulici. „Ty máš ale štěstí," pomyslela jsem si „Jiní za takový zážitek platí a tobě stačí zavřít oči."

autor článku:
BARBORA SEDLÁKOVÁ

Meruňkový koláč s kokosovým překvapením

Když se začíná probouzet jaro, začínám mít chuť na něco, co jsem dlouho nejedla. Přeci jen meruňky nejsou typickou zimní surovinou, vlastně dozrávají až začátkem léta, a pochutnávat si na nich můžeme v podstatě celé prázdniny. A právě proto, že připomínají to krásné léto plné sluníčka, volna, pohody, zábavy a báječně šťavnatého ovoce, zdály se mi pro přípravu sladkého koláče perfektní.

Vůbec nevadí, že tohle všechno nás čeká až za tři měsíce, upečte si tuhle letní mňamku už teď- můžete si být jistí, že Vaše chuťové pohárky ani trochu nezajímá, jestli je duben, červenec, nebo třeba listopad.

Tenhle koláč Vám bude chutnat vždycky. A až ho budete servírovat kamarádům nebo rodině, zkuste jim kokos ukrytý pod meruňkami zatajit. Schválně si počkejte, co na něj po odhalení po prvním soustu řeknou...

POTŘEBUJEME:

TĚSTO:
- 300g hladké mouky
- 140g másla
- 1 vejce
- špetka soli
- trochu studené vody

NÁPLŇ:
- 1 sklenice meruňkového kompotu
- asi 50g kokosu (jestli ho chcete mít více, můžete přidat)
- asi 100 ml mléka (odhadem podle kokosu)
- 1 lžíce másla
- krupicový a moučkový cukr

POSTUP:

1) Suroviny na těsto dejte do mísy a rukama propracujte tak, aby byla směs dobře spojená a zároveň nelepila. Se studeným máslem se špatně pracuje, takže je lepší ho nechat dopředu povolit v pokojové teplotě. Poté těsto zabalíme do fólie a uložíme do lednice.

2) Na pánvi rozpustíme lžíci másla, nalijeme k němu trochu mléka a přidáme kokos. Dolijeme tolik mléka, aby vznikla kokosová náplň - ne příliš tekutá, ale ani suchá. Zahříváme na mírném plameni, přidáme moučkový cukr dle chuti (doporučuji sladit spíše méně), a když má směs požadovanou konzistenci (je podobná jako maková náplň), odstavíme.

3) Z lednice vyndáme těsto a 2/3 z něj vyválíme na pomoučněném vále do kulatého tvaru. Přeneseme ho do formy a navrstvíme na něj "kokosové překvapení". Poloviny meruněk pokládáme dokola vedle sebe až do středu. Posypeme trochou krystalového cukru.

4) Ze zbylé 1/3 těsta vyválíme druhý plát tak, aby byl stejně velký jako forma. Přikryjeme jím celý koláč, přitlačíme ho na okrajích a přitiskneme na meruňky, aby pod ním byly zřetelně vidět jejich tvary. Těsto můžeme také posypat několika krystalky cukru.

5) Prvních 10 minut pečeme na 220° a poté teplotu snížíme na 170°. Dopékáme ještě asi 45 minut, ale záleží na Vaší troubě. Koláč je upečený, až na povrchu zezlátne. Nechte zchladnout a před podáváním přes sítko posypejte moučkovým cukrem.

foto: Johana Vendlová

autor článku:
JOHANA VENDLOVÁ
třída 3.M

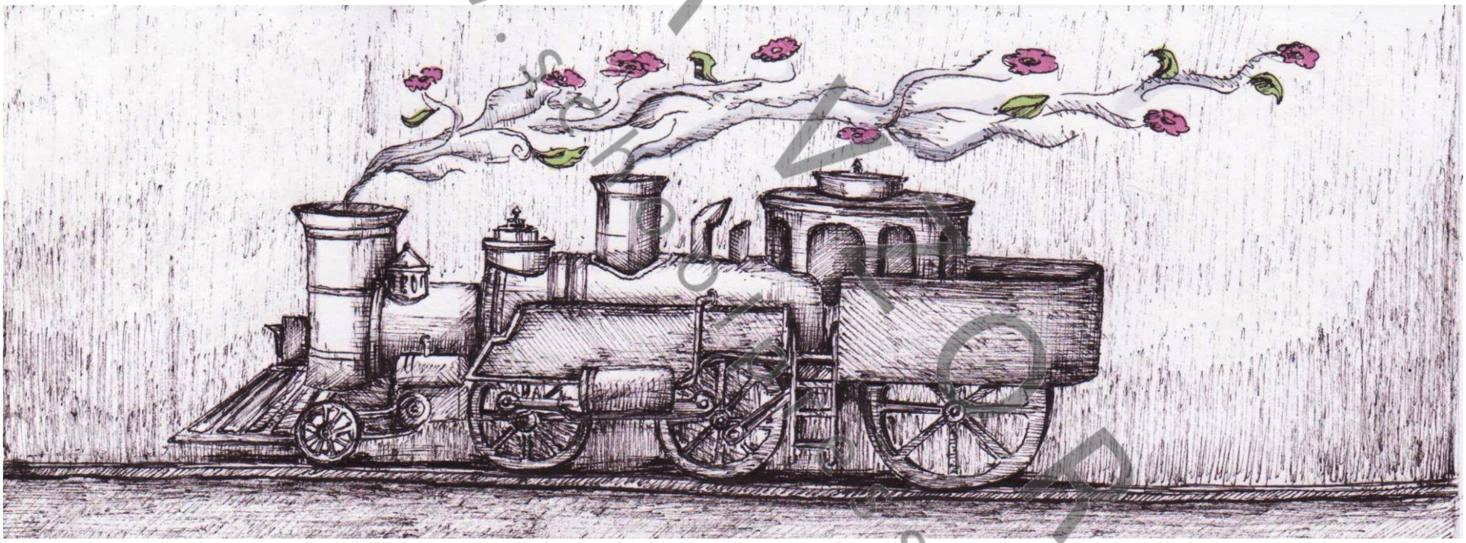

ilustrace: Magdaléna Rajchlová

VZOR VZOR VZOR www.schoolnewsclub.com